

VI. 4. PO BOJI – REZIGNACE A ROZUZLENÍ

Adam (sklání zbraň, *jde pomalu kupředu na nižší rovinu*): „Chápu.“

Bohuslav (nepřičetně, *nervózně přešlapuje mezi nižší a vyšší rovinou*): „Tak co děláte, Adame! Zastřelte je!“

Adam: *Klidně, rezignovaně, na konci repliky sklopí hlavu.* „Nemá to cenu, Bohuslave. Nemůžeme je porazit. Prohráli jsme.“

Beta: *Sice bez gesta, ale v intonaci přece jen překvapení a snad i uznání na adresu primitiva.* „Tak se zdá, že se primitiv přeci jenom něco naučil.“

Bohuslav (ohní se v šíleném výstupu): *Výhružně ke správcům:* „Tohle ještě není konec! *Jde k divákům, napoleonské nebo nějaké významově podobné gesto.* Já budu Správcem obce! A pod mou vládou vznikne říše, která překoná všechny věky! Všichni budou chodit v řadách a **všichni...**“

Eva (okřikne jej): „Ale mlčte už, nikdo na to není zvědavý.“

Cyril náhle vyskočí a uzme Adamovi jeho zbraň. S vítězoslavným výrazem si stoupne mezi něj a Evu (nebo za něj, podle toho, kde bude místo), míří na něho.

Cyril: „A teď udělám, co jsem měl udělat už dávno!“ *Natáhne zbraň, Eva zděšením vykřikne a zakryje si ústa, Bohuslav sebou trhne.*

Napjatá chvíle, všichni strnou ve zděšeném očekávání.

Beta: *Promluví opět pomalu, ale zavčasu, aby Cyril nestihl vystřelit.* „To nebude nezbytné.“

Cyril (zmateně a zrazeně, *natočí se k BG, ale zbrání stále míří na Adama*): „Cože? Ale... Vaše... Vaše... eh...“

Gamma: *Popojde dopředu a natočí se k divákům.* „Tento experiment neměl pravděpodobnost úspěchu. Je na čase jej ukončit.“

Beta: *Postaví se vedle G. Asi musí dát najevo, že přiznává chybu.* „Ano. Bylo chybou našeho (?) úsudku probouzet jej v této době.“

Gamma: „Jistě.“

Adam: *Natočí se k BG.* „Ale... Co se mnou tedy bude.“ *Cyril konečně spustí zbraň.*

Beta: „Vyslovil jste přání a to přání vás přivedlo sem. Nicméně, ještě není pozdě vzít je zpět.“

Adam (s nadějí, *jakoby prosebně spojí ruce*): „Opravdu? Můžete mě poslat zpátky do mé doby?“

Gamma (pohoršeně): „Nemluvte hlouposti.“

Beta: „Můžete vás poslat dopředu. Koneckonců, historie se přeci opakuje.“

Šotci obřadně přinášejí stůl s prostěradlem skládají lavice a přikrývají je prostěradlem – hibernační lůžko.

Cyril (zklamaně): „Znamená to, že je omilostněn?“

Gamma: „Ano.“

Beta: „Jistě.“

Bohuslav (s výrazem lidumila se úlisně přibližuje, *velmi klidně a seriózně*): „A myslíte, že bych mohl být taky omilostněn?“

Beta (jakoby už nevěděl, kdo to je – této autorské poznámce nerozumím, není mi jasné, proč by měli Správci zapomenout na Bohuslava, proto upravuji i odpověď): „~~Prosím? Aha.~~ **Strážce, pauza** odved'te jej.“

Gamma: *Ihned naváže.* „A zastřelte.“

Cyril: „Vykonám.“

Cyril odvádí nepříliš efektivně vzpínajícího se Bohuslava ze scény podobně, jako jej jiný strážce přiváděl do blázince. Eva nenápadně poodejde doleva.

Bohuslav (úpěnlivě): „Ale já chtěl světový mír!“

Tady se vlastně také nic moc neděje – pouze se slovně vyhodnocuje „experiment“ a udělují se tresty. Zřejmě se musí zdůraznit právě vyhodnocení.